

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

TŘI KOČKY V
KOŠÍKU, O VÝRU
NEMLUVĚ

Tři kočky v košíku o výru nemluvě

„Soft kitty, warm kitty, little ball of fur...“

Teorie Velkého Třesku

Ráša si olízla tlapku a přecupitala po třpytivé skále, ze které už potřetí za poslední hodinu rašily modré orchideje. Slunce nabralo zelenou barvu s občasným zlatým nádechem, na tmavém nebi za ním zrovna probleskly hvězdy. Byl čas nakrmit děti, *ale kde ty malé potvůrky sakra jsou*, napadlo ji.

Určitě budou zase někde pobíhat a dovádět s dalšími lesními zvířaty. Naposledy se zapomněly s tou želvou, která trénovala na mořském břehu na maraton. Ale pak byly vždycky tak krásně utahané, že jen spaly natažené jedno přes druhé, takže maminka měla pokoj.

Přeběhla přes padlý kmen stromu, po kterém se začínal plazit rychlomech a ohnala se prackou po průhledném pstruhovi, ladně plachtícím několik centimetrů nad vrásčitou kůrou. Za pohybu se maskovali částečnou neviditelností, jenže jakmile zemřeli, stala se z nich plnohodnotná ryba.

Jak se kočka zakousla do masa, jezdila jantarovýma očima po okolí, jestli se odněkud nevyloupnou ty její ratolesti. Jediné, čeho se ale za celou dobu večerezení dočkala, bylo soví zahoukání odněkud shora. *Že by Sebastian?* Jen co si olízla obě tlapky, vyběhla po kmeni nahoru do korun.

A opravdu tu seděl na větvi s očima upřenýma někam dolů.

„Neviděls někde moje kořata?“ zeptala se výra.

Ani nepípl, ani nezahoukal, jen napřáhl peruť před sebe. Mezi stromy probleskovala hladina moře dorážející na zlatý písek pláže. Ráša i na tuhle vzdálenost zpozorovala několik bodů, které se tam proháněly a skotačily.

Poplácala Sebastiana tlapkou po zádech a skočila do prázdného prostoru. Kolem ní se zablesklo a Ráša se ocitla na jednom z běžně neviditelných mostů, které se nacházely ve vyšších patrech lesa. Byly to vlastně větve stromů jiného druhu, které prorůstaly normálním lesem, a za běžných okolností bylo jejich dřevo očím skryté. Kočka po jedné z nich seběhla až na zem a vydala se za svými potomky.

Abraxas, Bether a Cynx se po pláži honili s želvou a její chraptavý smích se krásně doplňoval s výskáním všech tří koťat.

„Tak co vy tři, zase rušíte strýčka Alberta při tréninku?“ zahartusila Ráša na oko, když se chlupatá těla sesypala všechna najednou na ležícího plaza.

Vyskočili, jako když do nich píchne, ale Albert se jen smál a pořád ležel v písku.

„Ale co tě nemá, to jejich prohánění je nejlepší trénink,“ opáčil, když se vyhrabal na všechny čtyři.

„Tak dobře, ale za chvíli ať jsou u mě, budeme večeřet,“ upozornila Ráša všechny čtyři a odběhla zpátky k lesu.

„Slyšeli jste, děcka, ještě si trochu zablbněte a pak alou za maminkou.“

„Jasně, strejdo, jen se proběhnem,“ prohlásila Bether a vyrazila po písku podél moře. Oba sourozenci ji následovali.

Pár desítek metrů tiše capkali a jediným zvukem kolem bylo dorážení vln příboje. Vzápětí se ale na nebi objevila ohnivá čára. Táhla se od stromů nad moře a ztrácela se ve světlejším kusu stále se měnícího nebe.

Koťata se na sebe zaraženě podívala.

„Hele, to byl ten velkej fénix, ne?“

„No nikomu jinému tady vzduch za peřím nehoří. Co mu prozkoumat hnízdo? Je to kousek.“ navrhla Cynx a než stačil kdokoli cokoli namítnout, vyrazila ke stromům opodál. Bether s Abraxasem na sebe jen mrkli a běželi za ní.

Jen doběhli mezi stromy, zalil je závoj stínu a ticho jakoby je varovalo před jakoukoli neplechou, kterou chtějí provést. Koťata se ale vydala dál tiše jako myšky po měkoučkém mechu. Cíl jejich průzkumu se občas zableskl nahoře ve větvích. Šlo jim ovšem jen o jednu konkrétní korunu. Tu, kde hnízdil fénix, jehož jméno neznali, ale vždycky se chtěli podívat blíž na jeho království.

Přiběhli ke kmeni a vyrazili vzhůru po hladké kůře.

Jenže ani ne po dvou metrech vždycky žuchli dolů. Povrch kmene byl jako skála a jejich dráčky se do něj na a ne zaseknout. Bether to zkoušela pořád dokola a Abraxas ji bezradně pozoroval. Cynx se místo toho vydala na průzkum kolem mohutného kmene.

Když Bether spadla posedmé, vyrušil ji od dalšího pokusů sestřin hlas: „Hele, z druhé strany se po tom plazí nějaká rostlina.“

Doběhli k ní a opravdu - po kmeni se táhly purpurové stonky a sahaly až nahoru mezi větve. Tady už si kořata věděla rady.

Kůra nahoře byla zvrásněná a mnohem poddajnější. Na konci jedné z velkých větších se zase zablesklo a trojice chlupáčů se vydala vstříc světlu.

Fénixovo hnízdo opravdu nešlo přehlédnout. Byl to vlastně původně košík, nebo aspoň jeho zbytek. Ptačí magie způsobila, že dříve normální proutky zežlály a místo kolem sebe šířilo žlutou auru. Hnízdo samotné vypadalo jako královský klenot. Kořata jinak rozjařená, se přibližovala krůček po krůčku a nevydala ani hlásku.

Abraxas došel až k hnízdu a položil tlapku na jeden z proutků.

Nic se nestalo. Vystrčil drápek a trochu zatáhl.

„Ono to hřeje,“ řekl.

„No před chvíli na tom seděl ohnivej pták,“ poznamenala Cynx, která mu koukala přes rameno.

Kocourek neodolal, vstoupil dovnitř, udělal dvě kolečka a uvelebil se přímo uprostřed.

„Je, tady je teplíčko,“ zavrnil spokojeně.

Jeho sestry vlezly za ním. Abraxas nelhal, opravdu tam bylo moc příjemně. Natáhly se jedno přes druhé v trojjediném klubíčku.

Když sebou hnízdo poprvé cuklo, trojice si toho ani nevšimla. Hřáli se navzájem a podřimovali ve vzájemném propletenci.

Jenže otřesy pokračovaly a nabíraly na síle, jakoby se samo hnízdo protahovalo.

Pak sebou cuklo a zůstalo viset kousek nad větví. Kořata se k sobě přitiskla chlup na chlup, ucho na ucho, ale nemohla nic dělat. Jejich „plavidlo“ stoupalo výš a výš. Byla v pasti. Nacházet cesty ve volném povětří jako maminka nebo cokoli jiného ještě neuměla a poslední stromy je zrovna minuly.

Bylo pozdě. Vznášela se nad korunami. Košík se dal pozvolna do pohybu a plul směrem nad moře. Vzduch kolem začal prskat a bzučet.

Ten zvuk i jiskření přilákal Rášinu pozornost. Kočka se vrátila na pláž

a teď jen vyděšeně sledovala, co se to nahoře děje.

„Proboha, jak jste se tam dostali?!“ ale jak zahlédla jiskření, bylo jí jasné, že její děti přecházejí do jiného světa, stejně jako to běžně dělal původní obyvatel plujícího košíku.

„Sebastiane!“ otočila se zoufale na výra, který se usadil vedle ní přilákán jejím předchozím výkřikem. „Chyt' je!“ upřela na něj zoufalé oči matky v nesnázích.

Výr neznatelně přikývl a roztáhl perutě. Jako černý přízrak vylétl nad stromy a jen se přiblížil k létajícímu koši s chlupatou posádkou, zabodly se jiskry narušeného prostoru i do jeho těla. Bylo jasné, že kamkoli se přesunou oni, půjde výr taky. Pak se na obloze na pár chvil rozhořel prstenec bílých záblesků, mohutně to luplo a všichni čtyři byli pryč.

„Dej na ně pozor a vraťte se mi. Prosím.“

Košík a výra obklopila temnota protkaná elektrinou. Ta se kolem nich zanedlouho stáhla jako síť a najednou přišlo další lupnutí a košík zmizel. Sebastian se ho snažil dohnat, ale prameny síly ho zpomalovaly.

Pak tu zase byla obloha i vzduch, ale octli se ...jinde. Seděli někde vysoko na sluncem vyhřátém kameni a košík, ve kterém letěli, ležel kousek od nich už jen jako neforemný smotek. Zlatá barva i aura zmizely, zbyl pouhý chomáč obyčejného proutí.

Abraxas vztyčil ocas a vydal se ke kraji té neznámé rovné plochy.

Už z dálky k němu dolehlo podivné burácení, pískání, zvonění a další zvuky, které neznal. Došel na kraj a rozhlédl se, Bether a Cynx se loudaly za ním.

Pod nimi se to hemžilo dvounohými postavami, pohybovaly se tam nějaké hranaté věci a všechno to ubíhalo v ohromném pruhu volného prostranství ohraničeného stěnami někam dolů.

„Hele, nám na tom držej tlapky,“ ozvalo se za ním.

Když se kocour ohlédl, viděl, že jeho sestry se už vydaly dolů a cupitaly zvědavě kolmo po stěně. Než je následoval, všiml si ještě, že kus před nimi je nehybný kůň na kusu kamene. Na zádech mu seděla nějaká postava. *Jestli má taky roh jako u nás*, napadlo Abraxase, *podívám se na něj zblízka*. A rozběhl se za sestrami.

Jak koťata postupovala, upoutávala na sebe pozornost okolí. Už prostá skutečnost, že dvě kočky seběhly dolů po zcela kolmé zdi, přitáhla několik zvědavých zraků, ukazujících ruček malých dětí a vypísknutí jedinek ženského pohlaví.

„Mamííí...tak kočička běží po zdi...“

„Ale Pepíčku, co to povídáš... kočičky neběhají po... a do prdele...“ přešlo jedno z konejšení v prostý údiv.

„Mamííí... a co je to do prdele...?“ navázala zcela plynule ukazující ratolest.

Jeho maminka ale jen bez hnutí sledovala dvojici stvoření, která plynule seběhla po stěně Národního muzea, rozhlédla se kolem a rozběhla se přímo na křižovatku Wilsonovy a Vinohradské směrem ke Koni.

„Mamííí... ty kočičky něco přejedééé!!“

Maminka nereagovala, ale na silnici začal rozruch. Některé vozy brzdily, některé troubily ve snaze chlupaté tvorečky zaplašit, jenže koťata se nezdála být kovovými objekty nijak rozhozena.

Abraxas skočil projíždějícímu Volvu na kapotu a přes tah prudkého zabočení naprosto pevně držel na předním skle. Výkřik leknutí řidiče, který měl zacloněn výhled ven, ho nechával zcela klidným. Ani prudké zabrzdění s ním nehnulo. Pohodlně odkráčel a na kraji kapoty skočil bez rozběhu asi tři metry, protože tam zahlédl kousek trávy a shledal ji zřejmě příjemnější než povrch metalízu vozu.

Na přechodu obou silnic způsobila trojice koťat nemalý poprask. Následoval ho ještě jeden další, protože pár aut do sebe tůklo a jejich majitelé se momentálně hádali o to, kdo je větší kretén.

Druhá část sledovala kočky, které bez problémů překonávaly zábradlí a jejichž skoky naprosto neodpovídaly jejich velikosti. Korunu tomu nasadilo to, když se Cynx vydala procházkovým krokem kolmo po stěně jednoho z domů a zhruba ve výšce hlavy dospělého člověka si dřepala a - jak už to tak mají kočky ve zvyku - začala si lízat zadek.

První chodec k ní stočil zrak a upadl, když ho jeho neodbytná dceruška, kterou kočky vůbec nezajímaly, zatáhla důrazně za ruku. Jsa hnán rodičovskými povinnostmi už se na hýbající se Cynx nepodíval a jeho hlava si ji zpracovala jako něco, s čím se nemusí více zabývat.

To už kolem sebe ale zvíře mělo trojici pozorovatelů, jednoho

chytřejšího než druhého.

„Ta je tam určitě nějak přilepená, chudinka, takhle trápit zvířátka,“ poznamenala starší dáma s taškou na kolečkách.

„Paní, to je pitomost, to by se takhle nehýbala,“ oponoval jí jakýsi pán s kuffíkem a plastovými brýlemi, které si neustále posouval na nose.

„Hele a není to normálně robot? Jak se říká těm, co vypadaj fakt jak lidi?“ nadhodila další řešení mladá dívka s piercingem ve spodním rtu potahující z cigarety.

„Myslíte android,“ poznamenal brýlatý. Pokrčil rameny.

„Tak dělej se v Japonsku umělý holky na píchání, tak proč by nemohli udělat robotickou kočku, která drží na zdi,“ pokračovala kuřačka v poměrně konstruktivních úvahách o původu zvláštního kočičího druhu.

Cynx je nevnímala, dokončila hygienu a vydala se po stěně ještě výš, protože ji hrozně zaujalo několik dlouhých listů čouhajících z květináče přes okraj nedalekého parapetu. Pohybovaly se a kočka je hypnotizovala pohledem překonávajíc přitom tlapkami kámen za kamenem.

Abraxas se konečně dostal přes tu spoustu divných lesklých houkajících věcí až k pomníku Svatého Václava a teď se vypravil přes jeho podstavec diagonálně nahoru. Zvíře poznával, i když nemělo na hlavě roh jako u nich doma, ale ten tvor, který na něm obkročmo seděl, to byla pro kocoura novinka. A bylo jich tu víc, jak spatřil už zpovzdálí.

Ale proč se ten chudák nehýbe, uvažoval kocourek, když přešel z podstavce na samotnou koňskou nohu a stoupal dále po těle zvířete až na hřívu. *Proč je to celý tak tvrdý?* ptal se opět Abraxas sám sebe, překvapen zvláštním stavem koně, kterého si pamatoval jako pružného a vysoce pohyblivého tvora.

V ten moment si chlupatého lezce všimli turisté, kteří kolem Václava tvořili pravidelné vlny a rozjely se spouště fotoaparátů, cvakání mobilů i nehlukně ťukání do ikonky na displeji přístrojů nastavených na tichý režim.

„Co tu ty lidi blbnou?“ nadhodil jeden z dvojice procházejících policistů. Že se kolem Koně motali turisté a milenci nebylo nic nového, ale bylo teprve něco po dvanácté a nával přicházel obvykle později. Navíc tu začal vznikat hlouček, který se věnoval něčemu konkrétnímu.

Jeho kolega zajel rukou mezi dvě postavy a s důrazným: „Dovolte,“

proplul mezi přítomné. Předek hloučku připomínal příjezd nějaké celebrity. Lidé si ukazovali nahoru, výskali a jedna kamera cvakala přes druhou.

„Co se to tu děje?“ dotázal se muž zákona. Jakási slečna v kabátku mu beze slova ukázala na hřívu Václavova oře, na které prakticky svítil Abraxas, kterého to hemžení pod ním docela zaujalo.

„Kde se tam doprdele ta kočka vzala?“ zeptal se udiveně první policista, který předtím komentoval hromadné focení.

„Oldo asi tam vylezla, ne, to je toho,“ odsekl mu kolega.

„To ani omylem, je to bronz, ne dřevo. Nemá se do čeho zaseknout. Spadla by dolů jak pytel ho... teda brambor. Viděl někdo, jak se tam to zvíře dostalo, prosím?“

Vzduch nad Národním muzeem zapraskal a v prostoru se objevil lehounce ožehnutý výr Sebastian. Dopadl na střešní tašky a jen se trochu oklepal, vzlétl, aby se rozhlédl. Spatřil kraj střechy a zamířil k němu. Jen dosedl, otevřela se pod ní obrovská prostora Václavského náměstí. Jeho pátravý zrak projel celé okolí, ale po Rášiných kořatech nikde ani památka.

Tušil trable. Tenhle svět si matně pamatoval a podle toho, co věděl, tu kořatům zatím žádné skutečně nebezpečí nehrozilo. Nemohla se ovšem sama dostat zpátky domů a Sebastian si také nebyl dvakrát jistý, jak to provést. Jen věděl, že to šlo, protože tu sám nebyl poprvé. Navíc přechod mezi Říší a tímhle světem nemusel proběhnout bez povšimnutí. Světů existovalo víc, a pokud někdo zachytil kořata a vydal se po jejich stopách, může je tady klidně začít lovit. Musí je co nejdříve najít a dostat zpátky. *Ale jeden krok po druhém*, napomenul se Sebastian a opět rozepjal křídla.

Bether se ze všech tří sourozenců chovala nejkočkovitěji a zatím na sebe neupoutala pozornost. Vydala se z náměstí Washingtonovou a celkem rychle ji zaujala zelená plocha Vrchlického sadů. Přetřapkala přes momentálně prázdnou ulici a vyrazila rovnou po trávě. V dálce zahlédla nějaké zvláštní postavičky a její zvědavost ji svižně přemohla.

Hic. Škytnutí uzavřelo dlouhý doušek z pivní láhve a sklo skrývající zlatavý mok opět zaujalo obvyklou polohu hrdlem vzhůru.

„Hele vole, naval taky, eště tam je.“

„Hled' si svýho, kreténe,“ ucukl podrážděně rukou ošuntělý mužík sedící na lavičce, který se dal považovat za majitele několika lahváčů, protože je do parku ráno přinesl.

„Ale já mám žízeň, ty čuráku.“

„Tak si kurva sežeň vlastní nebo vyval drobáky, ty ksichte, já tu nikomu posranou charitu dělat nebudu. Tydle kuželky sem si dotáh sám a sám je taky vychlastám.“

„Hele Figi nebud' taková kurva, jo?“ obořila se na majitele lahví umouněná žena dřepící opodál ve stínu stromu, která oba bezdomovce znala už dlouho a stejně tak i jejich obvyklé hádky o pivo nebo dokouřitelné nedopalky.

„Ty se do toho nemontuj, Mokruško, to je mezi náma, jasný,“ usadil ji bezdomovec žadonící o trochu tekutého chleba.

„Jo, nemontuj, nemontuj. A kdo tu má spát, když furt melete ty svý sračky, he?“ odfrkla si a převalila se na druhý bok.

Jen si opřela hlavu o kousek svetrů položený na kořen stromu, do jejího zorného pole vstoupilo něco pohyblivého a barevného, co se tu nevyskytovalo každý den.

„Hele, to je... kotě?“ nebyla si Mokruška jistá svýma očima a dřepla si.

Ale její prvotní dojem byl správný, jen ji nikdo neslyšel a nevnímal.

Bether přišla blíž a zarazila se.

„No neboj se, maličká, pojď' k tetě Mokrušce, nóó... „ usmála se a ukázala kotěti své zažloutlé a zkřivené zuby.

Bether naklonila hlavu a pod její zadní tlapkou to trochu zajiskřilo, když se opět dala do pohybu směrem k dřepící ženě. Jen co se přiblížila, Mokruška se po ní natáhla a vzala ji do náruče, i když se Bether trochu kroutila.

„No hodná, to je krásná...“ podívala se zvířeti rychle mezi zadní tlapky, „kočička.“

Kolem prstů, které Bether drbaly na bříšku, se ovinuly přední tlapy a prsty nabraly modrý nádech.

„Co to,“ zarazila se Mokruška nad barevnou změnou, ale mozek, který odmítal cokoli nevysvětlitelného, to pojal jako hru stínu a jejího zraku ovlivněného alkoholem, kouřením a kdoví čím ještě.

Pokračovala v drbání zvířete, když si její ztichlosti všimli i oba

kumpáni.

„Hele co si to tam šušlíš?“ křikl na ni Figi a jak se prudce otočil na lavičce, praštil se o dřevo do brňavky a už prázdná láhev mu vypadla z ochromených prstů. „Jau, kurva doprdele.“

Mokruška se našťavaně otočila. „Nebud' sprostěj před kočičkou, je malá.“

„Jaká kočička do hajzlu?“ divil se somrující.

Figi se zvedl se a došel až k ní.

„Hele, vona ulovila kočku. Bude večere. Ale je to malý, to je k hovnu,“ ohodnotil potenciální proviant.

„Ta je moje, tu nikdo jíst nebude, ty šmejde,“ sevřela Mokruška zvíře v náručí, až sebou Bether strachy cukla.

„No jóó, tak se hnedka neposer, ty tele. Že ti nezdrhne, kočky maj přece dobrej čich, hehe... necítí z tebe zase nějaký chcanky?“

„Debile,“ zařvala na něj Mokruška, jejíž přezdívka pocházela z její inkontinence, pro kterou si ji ostatní v „Sherwoodu“ nezřídka dobírali.

„Tak ji tu kočku seber a můžem ji někde upíct, ne vole! Chachá... „, přisadil si somrující, načež se Figi natáhl po zvířeti sevřeném v náručí.

„No tak, ty malá mrcho, pojď k strejdovi Figimu,“ pronesl medově.

„Nikdo ji jíst nebude a tys taky neviděl vođu ani nepamatuješ, sráči!“ Mokruška sevřela Bether ještě víc a s trhnutím se otočila k Figimu zády.

Bether se vyděsila a Mokrušku zahalilo bílé světlo. Když zmizelo, zmizela Mokruška i Bether a zůstali jen oba bezdomovci s otevřenou pusou a zcela bezradným pohledem.

Sebastian v letu prudce trhl hlavou a málem zapomněl mávat perutěmi. *Teleportace*, napadlo ho okamžitě, jen co ucítil v okolí to náhlé vzednutí energie. *Jedno z nich instinktivně čaruje*. Sněs se níž a jeho oči zesklavatěly, jak se snažil proniknout běžnou realitou do skrytých stránek existence a najít stopy.

Pak mávl křídly silněji a rozletěl se rychle novým směrem.

Jestli to způsobila ta zmínka o vodě nebo jen to, že ona tekutina nebyla zase tak daleko, není jasné, ale jasné je, že se Bether s Mokruškou najednou vyloupili z čistého vzduchu půl metru nad hladinou Vltavy a trochu víc metrů od břehu, než by se jim v danou chvíli oběma líbilo.

„Hááááá...“ vyjekla Mokruška. Rozhodila rukama, čímž se Bether ocitla o kus dál a obě zahučely do stejného toku.

Mokruška prskala, plácala kolem sebe rukama a snažila se udržet na hladině. Bether na tom upřímně nebyla o nic moc lépe.

„Pomoc, támhle se někdo topí!“ vykřikl kdosi na nedaleké lodi. Blízká pramice s mladým párem se odklonila z původního směru a přibližovala se k Mokrušce.

Kluk nastavil pádlo. Lodička se zakymácela. Mokruška se zachytila a jak zplihlá veverka ručkovala po dřevě blíž a blíž. Pak sevřela podanou ruku. Jen se vydrápala nahoru, vznikla kolem ní loužička vody. Zřejmě.

„Jste v pořádku, paní?“ zeptala se starostlivě slečna v kabátku. „Nemám zavolat sanitku?“ zeptala se spíš svého přítele než nové pasažérky.

Mokruška ještě chvíli prskala a pak konečně promluvila: „Doprdele co se to stalo? Jaktože jsem v řece?“ zmateně se rozhlížela kolem. „Kde je ta zasraná kočka?!“

„Jaká kočka?“ zeptali se skoro naráz oba její zachránci.

„No byla jsem na Hlaváku, držela jsem v ruce kočku, Figi na mě řval nějaký sračky a pak prd ho a jsem ve vodě.“

Pár se na sebe podíval se společnou myšlenkou *Co jsme to sakra vytáhli za bláznivou babu?*, ale nahlas nic neřekli.

„Jste v pořádku, nemáme vám zavolat sanitku nebo něco?“

„Vaaahhh... ste se posrali? Mně nic není. Jen mě vyhod'te někde na břehu,“ podívala se po nich a najednou jakoby zkrotla. „Prosím?“ dodala mnohem tenčím hláskem.

Bether, ač vodu neměla v lásce, se zatím vytrvale pohybovala směrem ke břehu, když se nad ní objevil stín a po několiketerém přeletu ji z vody vylovily dva ptačí spáry.

Sebastian rychle vzlétl, aby nepoutal víc pozornosti a zamířil k první velké budově, kterou zahlédl. Konkrétně na střechu Žofína.

Když kotě pustil, udělala několik kotrmelců a rozplácla se jak žába. Sebastian přistál těsně u ní.

„Jsi celá? Jak ses octla v té vodě ty trdlo?“

„Já nevím, Sebe. Držela mě v náručí nějaká... to jsou lidé, tohle?“

„Ano, jsme ve světě lidí a není to tady pro vás ani pro mě zrovna

nejlepší místo.“

„Proč?“ chtěla vědět kočka, ale výr ji zastavil napraženou perutí.

„Později, řekni mi všechno od chvíle, kdy jste se objevili na střeše toho velkého domu.“

„No přistáli jsme na střeše a ten košík, ve kterém jsme letěli, se rozbil. No a vydali jsme se prozkoumat okolí, Cynx a Abraxas šli jinudy a chodili jsme po zdi a byl tam nějaký nehybný kůň. A já se vydala po takovém hladkém kamení a pak tam byla tráva a přišla jsem k nějaké ženě, která mě vzala do náručí. Pak tam někdo křičel a ona mě hrozně svírala a já se začala hrozně bát, co se mnou udělá...“

„Do háje, takže začínáte kouzlit. No to je nadělení. A Abraxas běhal někde po zdech a určitě na sebe s Cynx přitáhli pozornost. Musíme se odsud dostat, maličká, a to hezky rychle!“

„Ale proč, nic nám tady nehrozí ne?“

„No ono je to, kotě, trochu složitější. Pocházíme z jiného světa a tenhle nemá naše kouzla. A jak tady kouzlíte, aniž to děláte kontrolovaně, tak přicházíte o svou sílu a za pár hodin z tebe i brášky a ségry můžou být úplně normální kořata. A takovým prckům tady hrozí všechno možné, minimálně vás přejede někde auto.“

Nechápavě se na něj koukala.

„Taková ta hučící kovová lesklá věc, určitě jich tam byl hodně,“ vysvětlil pták.

Bether s mňouknutím přikývla. „Tohle. Mně to přišlo hrozně směšný.“

„Teďka ano, ale když ti dojdou kouzla a tvoje síla, tak tě to rozmázne a jen v tobě křupne.“

„Takže co budeme dělat?“

„No nejdříve musíme najít ty další dva dobrodruhy a pak vymyslet, jak odsud. Problém je, že jen vím, že to jde, ale nepamatuju si, jak jsem to dělal.“

„Ty už jsi tady byl?“

Sebastian chvíli neodpovídal. Bether vyčkávala.

„Jo, ale to už je dlouho. Trochu se to tu změnilo, ale většinu města poznávám. No nic, nemůžeme tu jen tak dřepět.“ Podíval se zamyšleně na sedící kočku. „Jenže tě nemůžu nosit pořád v drápech vzduchem. Holt se tady musíš někde schovat a počkat na mě,“ pokrčil výr rameny.

„Ale,“ začala kníkávat a bylo znát, že se bojí čím dál víc.

Priskočil k ní a položil jí perut' na záda. „Nikdo neví, že tady jsi a můžeš si sem zalézt do nějaké škvírky a budeš tady hezky potichu. Já se podívám po ostatních a pak vymyslíme, jak se dostat zpátky za mámou, dobře?“

Beze slova přikývla a stáhla uši dozadu.

„Tak plav a někde se tu ukryj,“ pobídl jí. Když mu zmizela z očí, otočil se a vzlétl nad matičku stověžatou, aby v ní našel dvě kouzelná kořata, kterým se podle všeho probouzely schopnosti.

Cynx se blížila ke střeše. Co se děje pod ní nevnímala a ani brášku nehledala. Tohle bylo podobné jako doma, kde stejně šplhali po kmenech některých stromů, takže si klidně vykračovala dál a svítilo na ni slunce.

Abraxase začal ten hlouček dole po nějaké době nudit. Chtěl skočit z koně někam stranou. Ke svému překvapení se mu ale pod tlapkami zablesklo a zůstal stát jen tak ve vzduchu, rozkročený jak zednická koza. Jeho lehký údiv nebyl ale nic ve srovnání s tím, co se strhlo dole, když si první občané a turisté všimli, že kocourek stojí volně ve vzduchu a jiskří mu tlapky.

„Hele, to je nějaký přestavení, foťte to, nějaká improvizace nebo co...“ ozvalo se z hloučku, ale Abraxas nechápal, o co těm postavičkám jde, jen věděl, že už nechce vidět to neustálé blýskání a slyšet cvakání a křik.

Skočil dál, chtěl ty lidi překonat, dostat se pryč.

Ale pod jeho tlapkami se to zase zablesklo a zase zůstal ve vzduchu.

Když se tohle stalo i potřetí a počtvrté, vyrazil úprkem vpřed a hlouček vyrazil za ním, jak jen to lidem terén Václavského náměstí dovoloval.

Cynx vylezla až na střechu a když se otočila, spatřila utíkající hlouček. *Co se to tam děje?* zeptala se v duchu, ale protože Abraxase na tu dálku nerozeznala a jiskření zanikalo v odrazech světla na dlaždicích, nijak ji ruch dole nevzrušoval.

Rozhlédla se kolem a vydala se dál. V další vteřině se vedle ní mihl stín a jen co Cynx otočila hlavu, spatřila černá pera Sebastianova, kterého samozřejmě přilákala Abraxasova magická aktivita.

„Sebastine?“ mňoukla jen, překvapená tím, že tu vidí výra z domova. Vrátila se ke kraji.

Jenže výr už byl pryč. Protože si Cynx předtím nevšimla ani svého brášky, zůstala jen hledět na náměstí. Bether nikde, Abraxas jakbysmet. Dřepěla tu sama a její hravou bezstarostností pomalu odsunul pocit stíněnosti nad tím, kde jsou oba sourozenci a co se vlastně děje a jak se odsud dostat. K téhle nejistotě se ještě přidal prázdný žaludek, který se neodbytně přihlásil.

Abraxasova aktivita Sebastiana doslova praštila do zobáku, když přelétával asi potřetí kousek od Staroměstského náměstí. Opět se skoro zapotácel a ztratil trochu výšku, ale kocourkův úprk byl pro výrovu oči jako svítící stříbrná linie.

Během minutky byl nad druhým náměstím, jenže se s kotětem těsně minul a vyděšený Abraxas hopsající vzduchem bez jakéhokoli cíle byl pro chycení ve vzduchu docela oříšek. Navíc mohl kdykoli zmizet podobně jako Bether, nebo způsobit jakýkoli jiný magický efekt.

Záblesku magie od Cynx lezoucí kolmo po komíně jednoho z domů si v tom rumraji vůbec nevšiml, otočil se skoro na místě a vyrazil na další lov koček.

Hlouček původně pronásledující malého létajícího kocoura se už vlastně rozpadl. První část to vzdala po nutnosti překonat městskou dopravu a další překážky, ta druhá si našla něco zajímavějšího a ta třetí byla jednoduše udýchaná.

Krom toho nabral Abraxas docela výšku. Místo ulicemi teď upaloval povětřím mezi střechami domů. Sebastian ho dokonce několikrát ztratil, ale magie byla v tomhle světě velmi výrazná a pro výra dokonale viditelná.

Kocoura už mnohem víc než lidi děsilo, jak je vysoko a hlavně se bál zastavit. Začínal být unavený a nedokázal plně kontrolovat směr, kudy se jeho dráha stáčela. Když ho něco uchopilo, ztuhl úlekem a jiskření kolem jeho tlapek ustalo.

„No konečně tě mám, ty rychlíku,“ ozval se nad ním známý hlas. Abraxas zvedl hlavu a jeho oči se setkaly s výrovými.

„Sebastiane...? Oh, Sebastiane,“ vydechl úlevou a funěl únavou.

Začali klesat, až ho výr pustil na střechu jednoho z domů jako předtím Bether na Žofině. Vzápětí přistál vedle něj.

„Takže to už mám dva kousky, teďka ještě Cynx, kde ji viděl naposled?“

Abraxas se nadechl k otázkám a omluvám, ale výrův upřený pohled měl za následek, že jen nasucho polkl.

„Rozběhli jsme se od té velké budovy a já běžel k tomu tvrdému koni. Upřímně nevím, kde jsou.“

„No jak jsem řekl, Bether už jsem našel, teda jestli se mezitím zase někam nezatoulala. Ale potřebuju najít Cynx. Takže říkáš, že bude asi furt někde kolem náměstí?“

Kocour pokrčil rameny: „Obvykle není moc rychlá a neutíká, pokud nemusí. Podle mě nebude daleko. Jak jsi mě vlastně našel?“

Výr si načechrál peří. „Probouzí se ve vás rodová magie a tady je hodně vidět. Navíc se může stát, že si toho všimnou i další kouzelná zvířata z jiných světů a vydají se vám po stopách. Ten váš přesun v košíku určitě nezůstal bez povšimnutí.“

„No tak před nima utečem, ne?“ nadhodil kocourek.

Výr si povzdechl: „A jak se dostat domů víš?“

Abraxas už otevřel tlamičku k odpovědi, ale pak mu došlo, že výr má pravdu a že on naprosto netuší, jak odsud pryč k nim domů na pláž k mamince.

„Tak vidíš,“ odvětil výr, přičemž vlastní nejistotu si nechal pro sebe. „Takže si tu někam zalez a já se letim podívat po tvójí druhé sestře.“

„A Bether je kde?“ nadhodil ještě Abraxas.

„Kousek odsud na jiné střeše a taky jsem jí říkal, ať si někam zaleze a neodtápká mi pryč,“ uzavřel Sebastian konverzaci. Než mohl Abraxas cokoli dalšího namítnout, rozepjal opět perutě a byla z něj jen černá skvrna proti obloze.

Cynx se choulila v rohu střechy a bála se hnout téměř kamkoli. Její čekání narušil osamělý holub, který usedl jen pár metrů od jejího úkrytu a s vrkáním trhal hlavou sem a tam. Jeho koráلكové oči spočinuly nepochybně několikrát i na malé kočce. Neuletěl, jen poposkočil z tašky na tašku.

Kočíí instinkty zvítězily nad čímkoli dalším. Cynx se začala plížit po střeše jako duch, jako přízrak stíhající svou kořist. Zcela neslyšně dopadaly její chlupaté tlapy na kámen a ukrajovaly centimetry mezi ní a

osamělým opeřencem.

Holub si jí všiml právě včas, aby roztáhl křídla. Jenže Cynx vyrazila vpřed... a z jejího těla se na moment stala jen bílá přízračná šmouha, která ptáka obemkla tlapkami.

Tenhle záblesk magie byl pro Sebastiana jako maják v temnotě, ke kterému se hnedka rozletěl.

Zakroužil nad střechou, na které spatřil kočičku u mrtvého tělíčka. Cynx si všimla stínu a zvedla hlavu.

„No má poklona,“ poznamenal výr, když dosedl a všiml si peří čouhajícího jí z tlamy.

„Ahoj,“ odvětila, protože ji nic lepšího nenapadlo. „Viděls ostatní?“

Výr přikývl a Cynx poodstoupila od mrtvého holuba, jako kdyby ho neměla sama na svědomí a jen ho tam už takhle našla. Sebastian to nijak nekomentoval.

„Tak už jsem vás našel všechny tři, jen musím teďka vymyslet, jak nás odsud všechny dostat,“ zahoukal výr s lehkým povzdechem.

Než stačila Cynx poznamenal naprosto cokoli, vedle nich cosi zapraskalo. Ve vzduchu se objevilo něco jako zmrzlá mohutná jiskra, kterou někdo zkombinoval se sněhovou vločkou. Prostě něco divného.

Pak se před Sebastianem prohnala jakási bílá šmouha místem, kde seděla Cynx... a kotě jednoduše zmizelo. V dráze té neznámé šmouhy se objevila další zmrzlá jiskra a s nevýrazným *plop* se rozhostilo ticho. Sebastian osaměl.

Pár dlouhých vteřin zůstal naprosto přikovaný na místě. V další vteřině už byl ve vzduchu a mířil k místu, kde nechal Abraxase. *Co sebralo Cynx takhle rychle a bez námahy, to může sebrat i ostatní*, byla myšlenka, se kterou vystřelil ze střechy do povětří.

Druhou šmouhu zahlédl už z výšky na místě, kde nechal kocourka v domnění, že je v bezpečí. Proto pokračoval rovnou v letu a jen trochu to stočil směrem k Žofínu v naději, že dorazí dřív.

Bether si lebedila v koutku u zdi a chvilkami podřimovala. Nemohla si pomoci, těch věcí, co se za krátkou dobu zdejšího pobytu staly, bylo na také malé kotě prostě moc.

Pak ji něco přinutilo nastražit slechy i další smysly, jen si nebyla

přesně jistá, co se to blíží. Ale magie ve vzduchu bylo tolik, že se Bether naježila i srst na hřetbu. Kousek od ní cosi zapraskalo a ze zajiskření, které ztuhlo ve vzduchu, vyrazila bílá šmouha.

Bether se nahrbila, jenže najednou se jí zablesklo před očima a krčila se někde jinde. Zmateně se rozhlédla, ale povrch byl pořád stejný. Pořád byla na střeše a zřejmě i na té samé. Na nebi se objevila černá skvrna a zvětšovala se. *Ať je to Sebastian*, doufala Bether.

Jenže to zapraskání se ozvalo znova. Jen otočila hlavu, už tu byla ta divná bílá šmouha pohybuující se jejím směrem. Už byla těsně u ní a Bether rychle uskočila. Opět se bíle zablesklo a opět se krčila, tentokrát ale na trávníku.

Před sebou měla velkou budovu, která měla nahoře stejnou barvu, jakou si kočka pamatovala jen před pár chvílemi, že na ní stála.

Pohled nahoru jí už odhalil snášejíciho se výra a nikdo jiný než Sebastian to snad být nemohl. Sledovala ho s nadějí, že snad našel brášku i sestřičku a že se odsud přece jen všichni nějak dostanou.

Jak se Sebastian snášel na trávník před Žofinem, opodál zajiskřilo a zezadu k Bether vyrazila opět bílá šmouha. Zahlédl ji i výr, ale už s tím nemohl nic dělat. Jeho spáry se dotkly kočičího kožichu a v ten moment se přes ně přehnalo bílé něco... a svět lidí zmizel.

Kratičký moment padali všichni tři praskajícím prostorem neznámo kam. Bether, výr stále mávajcí perutěmi... a velký strakatý kocour, kterému jiskřila srst.

Trvalo to celé jen několik vteřin, takže výr a kocour se mohli akorát tak jednou setkat pohledem, ve kterých se objevilo poznání jeden druhého. Tohle stihli, než se všechno potopilo na vteřinu do tmy a pak opět rozjasnilo.

Byli doma.

Azurové moře s purpurovými vlnami si spokojeně šumělo. Na pláži se válela Bether, Cynx i Abraxas, nad nimi zmatený výr a vedle něj se oklepával kocour.

„Sakra, promiň, Sebe, tebe jsem vůbec nezahlédl, šel jsem po dětech.“

Výr ho poznal a pomalu mu docházelo, co se stalo. Ale než se ho stihl na cokoli zeptat, přiběhla k nim kočičí maminka a otřela se o kocoura.

„Zavire, tys je našel a přivedl domů,“ vrněla spokojeně.

„Ne ne ne, jen jsem zachytil ten jejich pohyb, našel a posbíral je tady Sebastian,“ uvedl Zavir věcí na pravou míru. Začal do kořat šťouchat hlavou, aby se tam neválely jako pytle brambor.

„Tati, tatínku, tys nás hledal?“ poskakovaly všechny tři ratolesti kolem svého otce.

„No, ani ne, abych pravdu řekl. Přilákal mě ten váš přesun.“

„Takže tys byl ta šmouha,“ konstatoval výr. „Myslel jsem, že je chce někdo ulovit.“

Zavir pokrčil rameny. „No vlastně jsi měl pravdu příteli. Promiň tu rychlost, ale mně se do toho světa hrozně špatně dostává a vždycky to jde jen na pár vteřin. Ale sebrat vlastní dítě stihnu.“

„No řekl bych, že máte s Cynx tohle společné, našel jsem ji díky tomu, že se hrozně rychle vrhla na jednoho osamělého holuba,“ uchechtl se výr při vzpomínce na ulovení opeřence.

„Mám superrychlou dcerušku? No to je krásný. Takže se jim probouzí schopnosti?“ zeptal se Sebastiana.

Výr jen přikývl. „Rozhodně to tak vypadá. Abraxas běhá vzduchem a Bether se teleportuje, když se cítí ohrožená.“

Zavir se plácl tlapkou do čela. „Tak proto jsem ji nemoh zachytit, bála se mě v té rychlosti a zmizela někam stranou.“

„Zůstaneš chvíli s náma, nebo se budeš zase někde potulovat?“ ořela se Ráša o Zavirův bok.

„Zase budu chvíli tady, drahá. Byl jsem pryč moc dlouho. Chybí mi to tady celé od dětí po Seba a zdejší průhledné prstruhy.“

Sebastian přikývl: „Tak si vyříd'te rodinnou pohodu a já si jdu ulovit něco k snědku, po tom všem lítání a chytání mi hrozně vyhládlo.“ Nato roztáhl křídla a zamířil mezi stromy.

„Tak kdo mi předvede, co kouzelného umí?“ zazubil se Zavir na kořata.

„Tati, máme taky hlad,“ odvětil trochu zplihle Abraxas.

„No jo, vrátí se to domů a hnedka to chce kus žvance. Tak si ulovíme něco společně, alou bando.“

A změnil se v bílou šmouhu.